ЛИПЕНЬ
1978
Київ

Виходить з січня 1927 р.
№ 13 (1031)
Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕЦЬ

ПЕРЧАНСЬКИЙ МУЛЬТИК, У ЯКОМУ РОЗПОВІДАЄТЬСЯ ПРО ТЕ, ЯК КЕРІВНИЦТВО ОДНОГО РАДГОСПУ ЗНАЙШЛО ВИХІД З БЕЗВИХІДНОГО СТАНОВИЩА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Товаришу директор! Бур'яни он які вже вигнало, а прополки ще й не починали.
— Не панікуйте, не панікуйте! Встигнемо прополоти.

— Тю! Зняли галас. А тут того бур'яну гусакові по шию...

— Товаришу директор! У бур'яні вже зайці розвелися....
— Нічого страшного. Зайці ж не вовки.

— Ого! Тут уже козулі й дикі свині притулок знайшли.

— Ти диви! І лосі вже з лісу до нас перекочували. Ну, нічого, щось придумаємо...

. . . . . .

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Зараз уточнимо, Петре Івановичу, куди ми поїдемо у відрядження.

Телеграфне Агентство Перця

БЛАГА ЦИВІЛІЗАЦІЇ

Наш кореспондент передає з Кіровограда:

Багато нарікань на відсутність води чулося раніше від жителів вулиці Єгорова. Понад два роки тому тут проклали водопровід, проте нарікань не поменшало. Тепер городяни скаржаться на те, що будівельники, котрі підвели сюди воду, геть зруйнували усю бруківку, внаслідок чого вулицею перестав курсувати автобус і сотням робітників доводиться добиратися на роботу й додому пішки, під час дощів, місячи ногами грязюку.

«Нічим їх не вдовольниш!» — розсердилися на мешканців вулиці працівники міськкомунгоспу і перестали реагувати на їхні скарги.

ФОРМА — НЕ ГОЛОВНЕ

ЛЬВІВ. (Кор. ТАП). Працівники відділення «Союзобліквидаву» оголосили себе непримиренними борцями проти формалізму й паперотворчості. Вони почали з того, що й досі не вислали замовлених їм у травні минулого року колгоспом імені Шевченка Шумського району на Тернопільщині бухгалтерських книг по оплаті праці (форма № 44), шляхових листів вантажного і легкового автотранспорту (форма № 71 і № 3), реєстрів відправки продукції з поля (форма № 77) та інших бланків.

Ті ж документи, які було все-таки вислано колгоспу, надруковані, склеєні і оформлені вкрай недбало. «Головне — не форма, а зміст,— говорять львівські поліграфісти, розуміючи під цим ті 257 крб. 08 коп., які їм було справно переказано колгоспом за роботу.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

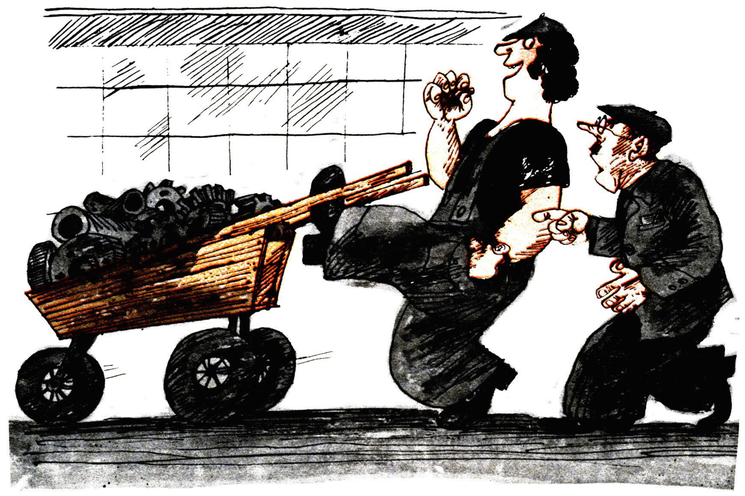

— Щоб не писали, що в нас на заводі високий процент ручної праці.

НЕСПОДІВАНІ ДУМКИ

● *Від роботи не бігав — сидів, склавши руки.*

● *Погнавшись за славою, відстав від життя.*

● *Виробнича травма: надірвався, копаючи ями іншим.*

● *У новому домі будь-які двері могли прикрасити вікно сатири.*

● *Ніколи не боявся відповідальності, яку несли інші.*

● *Чим більше маєш зв'язків, тим легше заплутатися.*

● *Машина — не розкіш, розкіш — її запчастини.*

Олег СЕТІН.

Лисиця

БАЙКА

Хто спекулює іменем високим раз у раз,
Пригляньтесь, там не все гаразд!

Лисиця у помічниках ходила.
Посада в неї — ще й яка!
Вона ж бо — права Левова рука,
Оно в чім сила!
Він з нею радиться частенько.
І та живе собі гарненько...
Але характеру крутійка не змінила!
Вночі забралася до курника,
Як це вона й робила часто,
Схопила курку зозулясту
І... опинилася в зубах Сірка!
— Ага, попалася, злодійко клята?!
Тепер чека на тебе суд...
Ні, ні, не викрутишся від розплати —
Кінець настав тобі, капут!
— Пардон, — промовила Лисиця
гордовито. —
Прошу негайно відпустити
І вибачитись, крім усього.
Бо курка ця для нього — для самого!
— Для Лева? Справді не для тебе?
— Ну да, була б у цім потреба.
Для Лева зозуляста, так і знай.
А як не віриш, то піди у нього запитай...
Сірко, звичайно, не наважився запитати...
Він тільки голову схилив кудлату,
Скрутив у бублик хвіст
Й забрався під поміст...

Полікарп ШАБАТИН.

ОДНУ ХВИЛИНОЧКУ!

ПРАВИЛО без ВИНЯТКУ

«Ще у вересні минулого року здав я в ремонт на Добровеличківський побуткомбінат пральну машину «Таврія». І з того часу регулярно приходжу до приймального пункту лише для того, щоб у ...надцяте почути: «Ще не готова». Уявіть, скільки за ці сім місяців я марно витратив годин, днів, тижнів».

В. ІВАХНО, механізатор колгоспу імені Свердлова на Кіровоградщині.

Начальник Кіровоградського обласного управління побутового обслуговування Віктор Іванович Бутько, перечитавши лист механізатора, сказав:

— Даремно він так. Наша служба побуту — це тридцять сім підприємств, котрі мають дев'ять тисяч працівників. Вони надають населенню понад чотириста десять видів послуг майже на двадцять три мільйони карбованців, що в середньому становить на одного жителя вісімнадцять карбованців двадцять шість копійок.

— Дуже солідно, — зазначив я. — На фоні цих успіхів лист механізатора виглядає зовсім дико. Це ж треба, здати пральну машину в ремонт ще минулого року і досі...

— Минулий рік підприємства управління закінчили з перевиконанням на двісті тисяч карбованців основного показника — обсягу реалізації послуг, — повідомив начальник.

— Усе це чудово, — не міг не погодитися я. — Тільки оцей лист сільського трудівника...

— До речі, про село, — сказав Віктор Іванович. — Реалізація послуг сільському населенню зросла на одинадцять і одну десяту процента.

— Може, пральні машини не підпадають під ці показники? — висловив я здогад.

— Навпаки, — заперечив начальник, — концентрація і спеціалізація виробництва тільки по лагодженню складної побутової техніки дозволить у цьому році подати населенню послуг на мільйон триста дев'ятнадцять тисяч карбованців...

— Концентрація і спеціалізація — це блискуче, погодився я. — Але яку користь від того одержав, наприклад, механізатор В. Івахно, який сім місяців тому здав у майстерню пральну машину і ніяк не може її одержати?

— Не можна недооцінювати значення спеціалізації і концентрації виробництва, — суворо сказав т. Бутько. — Саме вони зумовили технічне переозброєння галузі. Нині за прогресивною технологією на конвейєрних лініях ремонтують холодильники, годинники, взуття, а також пральні машини. Завдяки цьому поліпшилася якість послуг, підвищилася культура обслуговування, скоротилися строки виконання замовлень...

— Воно і видно, — не витримав я. — Історія з пральною машиною, механізатора — це водночас приклад і підвищення культури обслуговування і скорочення строків виконання замовлень.

— Що ж, немає правила без винятку, — образно мовив начальник. — Зараз ми з'ясуємо.

Він зняв трубку і попросив з'єднати його з працівниками ремонтної служби побутової техніки.

— Чули, — сказав він, кладучи трубку, — я їм наказав завтра ж відремонтувати. Так що механізатор Івахно скоро одержить свою пральну машину.

Виявляється кількох хвилин було досить, щоб вирішити справу, яка тягнулася сім місяців.

— Подібні випадки — крапля в морі, в порівнянні з тим хорошим, що ми робимо, — мовив Віктор Іванович...

Приблизно така сама реакція була й в «Облпобутрадіотехніці», куди привів мене не менш кричущий факт. Житель Кіровограда здав у радіотелевізійне ательє радіолу. Шість разів міняли йому строки виконання. Нарешті після чергового «скандалу» радіолу повернули з порадою:

— Купіть у аптеці соску, відріжте гумове кільце і поставте під диск. Тоді вона і заграє.

— Але навіщо я гроші платив за ремонт? — обурився клієнт.

— Не подобається наша порада? — здивувалися в ательє. — Тоді чекайте. Коли зможемо — відремонтуємо!

— Подібні випадки — крапля в морі, морі якісних ремонтів і вчасно виконаних замовлень, — сказали працівники служби побуту.

Проте таких крапель, лише зареєстрованих в управлінні побутового обслуговування протягом року, виявилося кілька сот. А якщо вірити статистиці про те, що наважується скаржитися лише кожний дванадцятий незадоволений, а решта віддає перевагу мирному врегулюванню конфлікту, то стане зрозумілим: у тих краплях потонуло, пішло в небуття стільки вільного і невільного часу замовника, що його треба міряти не на хвилини і не на години. У тих краплях потонули марно втрачені дні, яких не так уже й багато відпустив всевишній на трудовий вік людини.

У соціалістичному зобов'язанні Кіровоградського обласного управління побутового обслуговування населення є такий рядок: «Боротися за зменшення кількості скарг». Так от, лише тоді боротьба буде ефективною, коли тут дбатимуть не за зменшення кількості, а за те, щоб жодної скарги не було на роботу служби побуту. Бо не можна моральні збитки, що їх завдають людині недбальство і байдужість працівників сервісу, рахувати на штуки, як цеглу, або важити на кілограми, як металобрухт. Один подібний випадок обурливого ставлення до замовника може і повинен перекреслювати будь-яке «перевиконання обсягу реалізації послуг». Бо перевиконаний обсяг аж ніяк не компенсує недовиконаної якості.

Чи може не схвилювати, наприклад, ось такий лист з міста Сарни Рівненської області від В. Пащенка?

«28 грудня 1977 року я здав у хімчистку свій піджак. Мені виписали квитанцію за № 185837, в якій було зазначено, що піджак буде готовий 10 січня 1978 р. Але піджак і досі мені не повернули... Директор Сарненського побуткомбінату Панченко Павло Васильович все обіцяє, що з таким неподобством розбереться, а приймальниця хімчистки Тетяна Мизюрко тільки розводить руками...»

Виявляється, може і не схвилювати. Принаймні, на дзвінок з редакції у побуткомбінаті реагували дуже весело:

— Чи варто зчиняти галас через якийсь там піджак? Рано чи пізно почистимо. Ви б краще дізналися в управлінні, на якому ми рахунку в області. По всіх показниках посідаємо одне з перших місць.

Коли йдеться про службу побуту чи, як її ще називають у святкових репортажах, службою доброго настрою, то тут на першому плані може бути лише один показник — кількість зекономленого часу замовника. І кожний випадок затримки замовлення, порушення строку ремонту, грубого ставлення до клієнта має сприйматися керівництвом, усім колективом побутового закладу як сигнал тривоги. І карати за брак у роботі тут треба так само суворо, як карають за брак на виробництві.

Шанувати час замовника! Це гасло мусить бути не лише прикрасою червоного куточка побуткомбінату, а правилом. Правилом без винятку.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Перцеві надійшов лист про те, що в системі Любарської райспоживспілки (Житомирщина) відсутня система контролю за збереженням кооперативної власності. Тому шахраї тут почували себе, як міль у старому кожусі.

Голова Любарського районного комітету народного контролю тов. Панцюсь повідомив редакції, що факти підтвердились. Правління Житомирської облспоживспілки за безконтрольність в роботі звільнило з посад: завторга райспоживспілки Рябченко Г. В., завторга Любарського сільського споживчого товариства Ліпинського А. П., заступника голови Любарського ССТ по кадрах Кирилюк П. М., старшого бухгалтера Любарського ССТ Плис Г. В. Голові правління райспоживспілки Лянзі Т. К. та іншим відповідальним особам оголошені суворі догани.

Ой, село неперспективне...

«У нашому селі живе близько трьохсот душ. Є чимала відгодівельна ферма великої рогатої худоби (ферма № 7 колгоспу «Заповіт Леніна»). Є також медпункт, у якому рідко коли побачиш фельдшера Кравченко М. М. А от чого в нас немає і, взагалі, що в нас робиться, приїдь, Перче, узнаєш. Звичайно, якщо зумієш добратися до села...»

(З листа мешканців с. Антонівки Солонянського району на Дніпропетровщині).

... — До Антонівки, при цій погоді? —
На автовокзалі я почув. —
Ні, не вийде. І старатись годі:
От якби у вас хоч трактор був...
Трактора не мав я...
Прямо з траси
Вийшов на грунтівку. Дощ шумів...
Грузнучи й спіткаючись щоразу,
До села Антонівки побрів.

Незабаром тітку доганяю.
— Де були? — спитав.
І чую вмить:
— Магазину ж у селі немає,
Їздила в Солоне — щось купить:
Хліба, цукру, солі, банку шпротів,
Трохи цвяхів і для шибки скло.
Мучимось ось так вже кілька років,
Бо неперспективне в нас село...

Так от
Від супутниці своєї,
Вперше, під самісіньким селом,
Фразу я почув, що потім нею
Дехто прикривавсь, немов щитом.
... Поки брів я до села — о нене! —
Де й хвороба в біса узялась:
Заболіла голова у мене,
І температура піднялась.
Та — хоч фельдшер вже прийти
повинен —
У медпункті двері на замку.
А мені б — на поміч медицину:
Чи таблеточок, чи порошку...
Раптом — збоку голос:
— Не журіться! —
Озираюсь. Жіночка кива:
— Мабуть, знов не прийде
фельдшериця,
Це у неї часто так бува.
Я вас полікую, — каже шпарко.
— Хто ви? — задаю питання їй.
— Як то хто? Тутешня санітарка.
Що у вас болить, кажіть мерщій?
Всяких, цих... ну, як їх, академій
Нам, звичайно, не прийшлось кінчать.
Тільки ми вже не такі і темні:
Знаєм що, коли й кому давать.
Ось лежать таблетки — жовтий колір,
Це — від кашлю і від живота.
Ці осьо — від головного болю,
Так що арифметика проста...
Та куди ж ви йдете? Отакої!..

Тільки я метнувся за поріг,
Бо від «арифметики простої»
Видужав одразу. І побіг...

Бачу воза. Попросився. Їду.
На балачку зразу ж потягло...
А візник-хлопчина
Стиха кида:
— Що ж, неперспективне в нас село.
Хоч воно — погляньте лиш —
прекрасне...
Тільки тут весною й восени
Треба — чи костюми водолазні,
Чи, у крайнім випадку, човни.
Бо довкіл — мов океанський простір,
Розлилися рівчаки й ставки:
Ні на ферму не пройти, ні в гості —
Всі як є поламані містки...
— Ну, а як ви ходите до клубу? —
Жваво поцікавивсь. А хлоп'як
Вйокнув. Натягнув кашкет на чуба
І всміхнувся криво: — А ніяк.
Ми хоч від райцентру й недалеко,
Та з культурою не повезло:
Клубу в нас нема й бібліотеки,
Бо неперспективне це село.

... Вже в Солонім,
Коли знову й знову
Про Антонівку розмову вів,
Чув цю фразу неодноразово
З вуст окремих райкерівників.
Чув, звичайно, їхні аргументи:
Скільки планів, перспектив, ідей —
Все чудесно....
Я ж у ті моменти
Згадував антонівських людей —
Трударів
І праці ветеранів,
Молодих і літніх — всіх підряд;
Тих, котрі у велич наших планів
Вносять чесно й свій посильний вклад —
Піднімають спільний наш добробут...

То чому ж — хотів би знать таки, —
Про культуру їхню і про побут
Забувають райкерівники?!
Так, село неперспективне. Згоден.
Згоден, що колись його знесуть.
Та сьогодні — чуєте, сьогодні! —
Люди в нім
Працюють
І живуть!
Ось тому й писав я фейлетона —
Хай він лід байдужості проб'є.
...Адже не в однім лише районі
Ще такі, напевно, села є.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Дніпропетровська область.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— А вдень сюди не протовпишся.

Дали перцю!

Коли людина хоче чогось добитися, вона часом довго б'ється над проблемою, яка її цікавить. Бився і головний лікар Козинської дільничної лікарні Київської області Головатенко І. О.

Бився, правда, не так, як інші, а... кулаками. Навіть не хотілося вірити, що таке може вчинити людина найгуманнішої професії. Лист про це, що надійшов до редакції, надіслали на перевірку.

Як повідомив заступник міністра охорони здоров'я УРСР Б. П. Криштопа, дійсно Головатенко неправильно поводив себе з окремими працівниками, влаштовував бійки, допускав недоліки в роботі по медичному обслуговуванню населення. Головатенка І. О. з посади головного лікаря увільнено.

ТАТУНЬО ПУСТИВСЯ В БІГА

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Тобі оригінал, а мені фото.

Дали перцю!

Якесь безладдя в роботі спеціалістів середньої ланки і в бухгалтерському обліку створилося у колгоспі «Шлях Леніна» Фрунзівського району на Одещині. Тут можна було й будівельні матеріали взяти без попередньої оплати їх вартості, і бичка, кілограмів на сто з гаком, із ферми вивести, і ніхто з керівництва того ніби й не помітить. У тому числі й голова правління Мудрик І. І. Лист про це надійшов Перцеві.

Секретар Фрунзівського райкому Компартії України тов. Тостановський повідомив редакції, що за недоліки у керівництві господарством, безконтрольність за роботою спеціалістів Мудрика І. І. з посади голови правління колгоспу увільнено.

СТОРОЖ

Пісня тишу сільську
Уночі розірвала:
«Рідна мати моя,
Ти ночей недоспала...»
А сторож на фермі
Белькоче вві сні:
— Вона недоспала,
Тож дайте мені.

Борис ЧАМЛАЙ.
м. Кіровоград.

Параска любить народ!

(ІЗ ЦИКЛУ «У НАС У ПУЦЬВЕРІНКАХ»)

Зустріла мене Параска Лежибочиха та:

— Наговорюють! Їй-богу наговорюють на мене мої злобителі, вороги мої люті. Кажуть, що не люблю я народу, не люблю людей. Та я до людей всією душею, до народу всім серцем! За рідною мамою менше побиваюся, ніж за народом. А що в своєму селі з усіма облаялась, то хіба ж у наших Пуцьверінках народ? Хіба в нас люди?

Взяти, наприклад, Оверка, бригадира нашого. Я йому всіма святими присягаюся, що в мене в поперек шпигає і в кульшу штрикає, а він в одну шкуру:

— Неправду кажете, Параско. Ви ледацюга і симулянтка. Принесете від лікаря листка про непрацездатність — повірю.

А хто ж мені того листка дасть? Може, лікар? В обидві жмені. Він каже, що з моїм попереком і з моєю кульшею можна в акробати записуватись. Чи ви бачили таке?

І отак усі.

Пішла якось у колгоспні соняшнички з мішечком. А вони ж — ну, як підрешітки. І повні-повні. Щедрі-щедрі. За якусь годину і лантушок — під зав'язку. Ледве волочу. Аж у животі болить і в кульшу штрикає. А тут, де не візьмись, Одарка Кривоніс. Та, що аж на кінці села живе і ланковою працює. Якби воно людина як людина, то підсобила б мені на плечі мішечка завдати і розійшлись би ми, як у морі кораблі. А вона — в крик:

— Ви, — каже, — народне добро грабуєте! Колгоспників обкрадаєте!

Чи ж не малохольна? Це я народне добро грабую, колгоспників обкрадаю! Ніби до кого в кишеню залізла.

А що було зі мною опісля?! Зібралося всеньке село та й давай мене судом товариським судити. Що вони тільки не мололи на мене! Старе й мале. Усі підряд. Навіть кум Софрон, і той: нате й моїх п'ять, щоб було десять. А я ж на нього мало не молилася, гарячими пиріжечками пригощала...

Отака справедливість.

Та найбільше репетувала моя сусідка, Марія Моторна. А ще ж і свахою мені доводиться.

— Ви, — каже, — тітко Параско, відсталий елемент, брудна пляма на нашому колгоспному тілі.

Ну, що відсталий елемент, то воно, може, й так. Академій не закінчувала. А що брудна пляма — то нехай вибачає. Я в сто разів чистіша за неї. На колгоспному полі не потіла і пилюкою не припадала.

І що, ви думаєте, вони вирішили? Завдати мене аж до того, до вищого суду. Аж у район. Одноголосно.

Та в районі мене оправдали. За дріб'язковістю злочину.

Що то значить — не товариський, а справедливий, народний суд!

То як же не любити народу? Як не любити людей? Та я ладна весь світ обійняти, всіх людей розцілувати! Тільки не отих, що живуть у наших Пуцьверінках... Хіба там люди? Хіба там народ?

Яким ДАВИДЕНКО.

— Що краще, — риторично запитаємо ми, — вода чи чай?

Мудрих людей це питання має здивувати, бо у них відразу ж знайдеться відповідь:

— Чай — сам по собі, а вода... Без води чаю не звариш. А чай... ну, має бути ще заварка і обов'язково цукор.

(Варення та лимон для стислості оповіді, опустимо).

І тоді ми ще раз риторично запитаємо:

— А що таке ГОСТ 2874-73?

Певні, що на це запитання дадуть відповідь не всі, а лише спеціалісти. Вони скажуть:

— ГОСТ 2874-73 — це та вода (чиста вода!), котру хоч так пий, хоч чай заварюй, хоч борщ на ній вари.

Ну, от. Але оскільки на початку нашої розмови з'явилося слово «цукор», то дозволимо собі нагадати і слово «цукроваріння», без якого таке поняття, як «цукор», не мислиме.

А тепер знову про воду, що несе її в своїх берегах одна дуже симпатична річка, і про... відписки.

Річка називається — Рось. Скільки пісень про неї є! А відписки? Відписки не пісні — вони пишуться значно легше.

Пишуться Київським виробничо-аграрним об'єднанням цукрової промисловості. Як із пісні не викинеш слова, так і з відписки не гоже викидати окремі цитати.

Головний інженер вищезгаданої інституції тов. М. С. Кухар, з-поміж іншого, пише (і не вперше!) головлікарю облсанепідстанції тов. М. І. Хижняку та головному лікарю сануправління Міністерства охорони здоров'я УРСР тов. М. С. Мухарському таке: «Для оперативного вирішення питань, піднятих в листах до об'єднання, 7 грудня 1977 року були запрошені директори всіх цукрових заводів області. Відбувся досконалий розгляд стану очисних споруд і намічені конкретні заходи по недопущенню скидання неочищених вод у громадські водойми. У зв'язку з тим, що з 15-ти цукрозаводів, розташованих в області, лише 3 мають градирні, це не виключає можливості скидання барометричних вод. Порушено клопотання перед міністерством про виділення коштів на проектні роботи і будівництво очисних споруд для вод першої категорії. Директори і головінжі попереджені...»

Словом, і те де, і те пе. Добре, звичайно, що «порушено» і «попереджено», але чому так пізно спохватився тов. М. С. Кухар і підлегла йому інституція? Невже стічні води з цукрових заводів почали забруднювати річку Рось вчора чи позавчора?

Ні, не вчора і не позавчора. Водою з річки Рось користуються Біла Церква, Миронівка, Богуслав, дрібніші населені пункти (оскільки цих пунктів багато і всіх не перелічиш — їх згадувати не будемо) користуються цією водою теж.

Водою... Але мова йшла й про чай. Так от. Коли починається сезон цукроваріння, вода в річці Рось у районі вищезгаданих міст і сіл починає дуже нагадувати «чай». «Чай» — в лапках, бо аромат тут зовсім не чайний, йдеться про колір води.

Хочуть цукрозаводи того чи не хочуть, але, починаючи варити цукор, вони дбають і про «заварку» (брр-р!). Такі, в основному цукрозаводи: Кашперівський, Городище-Пустоварівський, Шамраївський (Київська область), Скоморошкинський, Погребищенський (область Вінницька).

А тепер про ГОСТ 2874-73. Для того, щоб усе було у відповідності з ним, вода має бути знешкоджена від різних «заварок», має бути чистою, прозорою, словом, такою, що хоч так її пий, хоч борщ вари, хоч чай (без лапок!) заварюй.

Тому-то, доводячи воду до «кондиції», лише Білоцерківському виробничому управлінню водоканалізаційного господарства щороку доводиться витрачати в 10 (десять!) разів більше дорогих знешкоджуючих і дезинфікуючих реагентів, ніж передбачено нормою. А це влітає в копієчку не в одному плані (мається на увазі вартість реагентів), але й в інших: технічне устаткування, фільтри доводиться промивати не раз на добу, а 6 (шість!) разів.

«Копієчка» перевитрат лише за минулий рік складає 100.908 карбованців!

От вам і «чай», от вам і «заварка». А ось пояснення, звідки береться «заварка» для такого «чаю»: стічні води першої та другої категорій з Кашперівського цукрозаводу (директор тов. Приходько Б. І., головний інженер Тищенко І. С.) і в новому сезоні йшли прямо в Рось.

У плані пізнавальної інформації нагадаємо, що вздовж річки, окрім Кашперівського, дислокується ще кілька цукрозаводів і кожен підкидає (пробачте — підливає) свою дещицю «заварки», яка, знову-таки нагадаємо, ароматом своїм на чай аж ніяк не схожа. Лише кольором...

То як же бути далі? Га? Знову за відписки братися? Чи краще так: ви, тов. Кухар М. С., особисто та ще низка товаришів, од яких залежить, щоб вимоги ГОСТу виконувалися, зберетеся якось за чашкою чаю (чаю — без лапок!) і обговорите це питання в робочому порядку.

В РОБОЧОМУ — значить, не просто обговорите, а щось ЗРОБИТЕ, щоб вода в річці Рось стала чистою і прозорою, як сльоза.

Слово честі, це давно вже слід було зробити, але що було, то спливло (стічними водами), отож подумайте, бодай, хоч про наступний, цьогорічний сезон цукроваріння.

Час іще є. Але не забувайте, що він швидкоплинний. Як і вода в річці Рось.

Г. ЛОЗУН.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

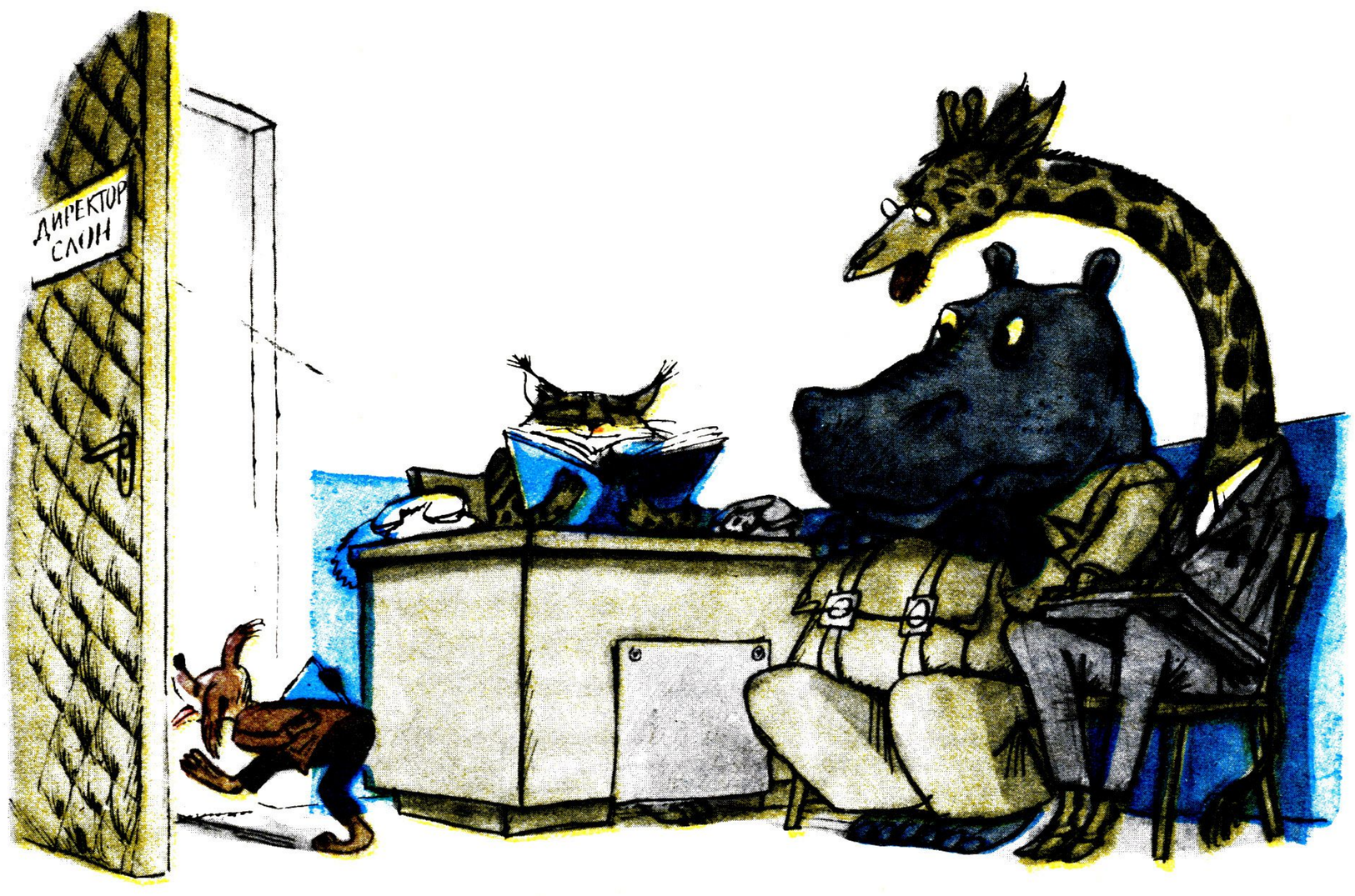

— А казали, що Моська не боїться навіть на Слона гавкати. От і вір всіляким байкам!

ЗАКОН ОДИН ДЛЯ ВСІХ

«Моя міліція мене береже...»

Де б і коли ми з вами не говорили про славних охоронців громадського порядку — працівників міліції, — ці афористичні слова поета завжди спливають у пам'яті. Що ж, цілком справедливо, бо ми твердо знаємо: коли нас спіткає якесь лихо, коли нашому життю чи здоров'ю загрожуе небезпека, міліція неодмінно прийде на допомогу, захистить, і, якщо знадобиться, грудьми прикриє від злочинного удару...

Ось чому на її любов та увагу до кожного з нас відповідаємо повною взаємністю. І не лише відповідаємо, а й самі активно включаємося у боротьбу за громадський спокій і правопорядок. Маємо на увазі не тільки добровільні народні дружини, а й ту повсякденну поміч, яку подають міліції наші люди, завжди пам'ятаючи прекрасне гасло «Не проходьте мимо!»

І вони таки не проходять. Навіть повз найдрібніші порушення.

Не пройшов мимо і двадцятисемирічний вінницький електромонтажник Павло Каливошко. Не пройшов і — на відміну од усіх інших випадків — вже за годину гірко шкодував про це.

А трапилось ось що.

Перебуваючи у відрядженні у місті Хмільнику, увечері 26 січня 1978 року він разом із товаришем по роботі Василем Хлівним побачив, як біля місцевого ресторану якийсь хуліган ударив дружинника. Недовго думаючи, Павло кинувся на захист дружинника. Хуліган тут же накивав п'ятами. А підоспіла міліція в особі старшини Г. Бабійчука та сержанта В. Сушка, не розібравшись у ситуації, схопила Каливошка за барки — як спійманого на місці злочину бешкетника — і силоміць заштовхала в машину. І хоча й дружинник — Георгій Сіроокий, і Василь Хлівний, котрі теж сіли в машину, пояснювали охоронцям порядку, що Павло ні в чому не винен, вони лише відмахнулися: мовляв, доставимо затриманого куди слід, а там видно буде. Важко сказати, чим була викликана така завзятість: чи тим, що Г. Бабійчукові просто

чимось не сподобався Каливошко, чи, можливо, тим, що приятель старшини В. Сушко догулював останній день відпустки і в нього свербіли руки, — але вони вирішили проігнорувати цілком очевидні факти. А вирішивши, стали примушувати Каливошка (уже в штабі добровільної дружини, де, до речі, крім них, нікого більше не було) писати пояснення про те, як він «хуліганив, нецензурно висловлювався і не реагував на зауваження перехожих».

Коли ж робітник, цілком природно, обурився й відмовився це робити, вони — наче тільки того й чекали — накинулися на нього з кулаками. Першим продемонстрував свої боксерські прийоми старшина Бабійчук. Тут же до нього підключився колега Сушко. Пересипаючи удари лайкою, вони удвох добряче потовкли П. Каливошка. А коли він, ледь вирвавшись, залишивши в руках у міліціонерів пальто, шапку і шарф, вибіг на вулицю, Бабійчук і Сушко ще й організували автомобільну погоню. Проте Павлові пощастило втекти. В дужках зауважимо: налякані дикою екзекуцією, Г. Сіроокий та В. Хлівний покинули приміщення штабу. Перший, як пояснив нам згодом, не міг «перенести цього видовища», а другий просто злякався і кинув свого товариша напризволяще...

Погано орієнтуючись у незнайомому місті, напівроздягнений, П. Каливошко, врешті-решт, десь на початку першої години ночі випадково забрів на територію лікарні Південно-Західної залізниці і звернувся до чергових медиків. Лікар-ортопед Л. А. Мовчан, медсестри Н. М. Мельник і В. В. Мукомел, санітарка М. А. Левчук негайно подали хлопцеві необхідну допомогу і, думаючи, що його побили якісь хулігани, сказали:

— Може, викликати міліцію? — Медики, як і всі ми, навіть і думки не припускали, що Павла «розмалювали» саме в міліції.

Коли ж він аж затремтів од такої пропозиції і розповів, як і що з ним сталося та де він втратив свій одяг, Л. А. Мовчан, зробивши відповідний запис у книзі чергувань, попросив М. А. Левчук поїхати разом із потерпілим машиною лікарні у штаб дружини, забрати його речі й відвезти до санаторію ВЦРПС, де працювали і жили командировані у Хмільник робітники Вінницького спеціалізованого управління № 425.

Та сталося інакше. Не встигла санітарка допомогти П. Каливошку вибратися коло штабу з машини (Павло уже ледь пересувався від побоїв), як Бабійчук і Сушко, побачивши його, радісно вигукнули: «А-а, ось ти де! А ми тебе ніяк знайти не можемо!» — скрутили йому руки і поволокли в приміщення. Санітарці ж, котра спробувала заступитися за хлопця, грубо порадили «не втручатися не у свою справу і їхати, звідкіля приїхала...»

У штабі, як кажуть, полку прибуло. Тут на той час був і начальник штабу дружини М. В. Півторак. Йому й поскаржився на дії міліціонерів П. Каливошко. Та, як не дивно, співчуття не знайшов. М. В. Півторак і бровою не повів. Навіть тоді, коли Бабійчук і Сушко ще додали П. Каливошку — за те, що насмілився поскаржитись.

А далі почалося найдивовижніше. Для того, щоб якось виправдати свої незаконні дії, Г. Бабійчук і В. Сушко виписують від імені чергового по райвідділу направлення на медичний огляд для встановлення стану алкогольного сп'яніння П. Каливошка; везуть його в районну лікарню і... одержують акт про те, що робітник був п'яний. На щастя Г. Бабійчука та В. Сушка і на нещастя П. Каливошка, в лікарні тієї ночі чергував випускник Вінницького мединституту, лікар-інтерн (тобто фактично стажист) В. Волковський — людина слабохарактерна та безпринципна. Пішовши на поводі у двох порушників законності, він, ані на мить не замислившись навіть не оглянувши потерпілого (як того вимагає відповідне положення) визначив у П. Каливошка «середній ступінь сп'яніння» і скріпив своїм підписом явну фальшивку.

Щоб більше не повертатися до цього так званого акту, скажемо, що всі кваліфіковані медики, до яких ми зверталися, твердо заявили, що він — безумовна «липа». А головний судмедексперт Міністерства охорони здоров'я УРСР, доктор медичних наук, професор Ю. П. Шупик у своєму висновку щодо витвору В. Волковського чітко вказав: «...акт складено вкрай неповно... Висновки лікаря про середній ступінь сп'яніння у гр-на Каливошка зовсім не відповідають наведеним медичним даним».

До того ж працівники залізничної лікарні, які подавали робітникові першу допомогу, в один голос підтвердили, що П. Каливошко був цілком тверезим...

А вранці 27 січня керівники Хмільницького райвідділу міліції заходилися рятувати честь мундира. Першим із доставленим сюди «злочинцем» мав бесіду начальник райвідділу П. І. Музика. Потім активно підключився начальник слідчого відділу В. С. Дрейчук. Укупі з Г. Бабійчуком він усіляко залякував П. Каливошка, примушуючи того підписати протокол про нібито вчинене ним хуліганство. І, зламаний психічно, зневірений, наляканий перспективою знову потрапити під ваговиті Бабійчукові кулаки, П. Каливошко здався, після чого його у супроводі вже В. Сушка направили в суд, де — знову ж таки у присутності Сушка — оштрафували за «дрібне хуліганство»...

Так би, можливо, й кінчилась ця неймовірна історія, що не вкладається ні в які рамки нашого морального кодексу, але зате дуже чітко вкладається у рамки кодексу кримінального, — якби не принципова і чесна позиція партійної організації Вінницького спецуправління № 425, очолювана П. А. Уровським. Коли товариші по роботі дізналися про цей надзвичайний випадок, про те, що П. Каливошко півмісяця після нього перебував на лікарняному, вони рішуче виступили на захист одного з кращих своїх робітників, члена КПРС, колишнього депутата Ленінської райради м. Вінниці, п'ятикурсника-заочника політехнікуму.

Парторганізація створила спеціальну комісію, котра розібралась у цій історії. Однак обласна прокуратура порушила кримінальну справу за матеріалами перевірки скарги П. Каливошка лише після втручання Перця — аж 27 березня цього року. Проте фактично слідство почалося ще пізніше — тоді, коли редакція вела свою перевірку.

Зазначимо, що деякі працівники Хмільницького райвідділу міліції всіляко прагнули вплинути на хід слідства. Були навіть намагання примусити медиків залізничної лікарні відмовитися від своїх попередніх свідчень. Усі причетні до справи П. Каливошка службові особи будь-що старалися скомпрометувати його, не маючи на те жодних підстав. А начальник слідчого відділу В. С. Дрейчук і тепер категорично заявляє:

— Раз затримали, значить — правильно!

Та як би там не було, слідство закінчилося. І теж не без несподіванок. До кримінальної відповідальності притягнуто самого лише Г. Бабійчука. Що ж до В. Сушка, то обласна прокуратура дійшла висновку, що в його діях немає складу злочину. Залишається тільки дивуватися: а хіба ж від початку й до кінця всієї історії В. Сушко не знаходився поруч із Г. Бабійчуком?! Хіба він не доклав до неї і своїх рук?

Сподіваємося, що останнє слово буде за республіканською Прокуратурою.

На закінчення ж скажемо: ми глибоко переконані — цей прикрий випадок ні в якому разі не підірве віри людей у нашу міліцію, не кине чорної тіні на її чесних працівників. Отож на запитання когось із скептиків: «То чи ж варто не проходити, як кажуть, мимо?» — ми оптимістично відповідаємо: так, варто. Бо твердо знаємо: люди типу Бабійчука, Сушка та їм подібні — випадкові у наших славних органах міліції.

В. ЧЕПІГА,
О. ЧОРНОГУЗ.
Спеціальні кореспонденти Перця.
Вінницька область.

Йордан ПОПОВ

Сорочка з сенсацією

ГУМОРЕСКА

Науковий працівник Радко Ікономов стояв у трамваї і байдуже дивився у вікно, за яким виднілися людські постаті, миготіли авто, вітрини... Тіснява, штовханина дратували Ікономова, але він терпляче чекав своєї зупинки. Ось, будь ласка, знову хтось грубо штурхонув під бік, не вибачившись, просунувся наперед і втиснувся між огрядною тіткою та Ікономовим. Вікно затулила широка спина юнака в строкатій сорочці.

«І звідкіля взялася ця ідіотська мода штампувати сорочки-газети? — сердито подумав Ікономов. — Мазанина якась несусвітня! Он і син, шмаркач, а набридає: дістань та дістань... Кошмар! Скоро штани шитимуть з газетними текстами. І яка користь з цієї вигадки?»

Він мимоволі розглядав сорочку: фотознімки, спортивні рубрики, крупні заголовки рябіли перед носом... Написи — по-італійському. Гм, хіба прочитаєш хоча б одну статтю? Ось, на лівій лопатці... Але що це? Неймовірно! В статті йшлося про вирішення проблеми біологічного очищення шахтних вод. Тема, над якою Ікономов сушить голову уже третій рік! Він просто-таки вп'явся в статтю. Та, на жаль, в кінці колонки стояло: «Продовження на сьомій сторінці».

— Товаришу,— невпевнено торкнувся плеча хлопця,— вибачте, але я попрошу вас... Зрозумійте мене правильно... Справа в тому, що на вашій спині... ну, тобто на сорочці я випадково угледів наднове — ба! — сенсаційне повідомлення, яке мене страшенно заінтригувало. Проблема...

— Не корчіть з себе дурня,— процідив крізь зуби юнак.

В цю мить трамвай зупинився — і власник сорочки-газети випхався на платформу. Ікономов поспішив слідом за ним.

— Е-е-е... Я не дурень. Вчений я...— доводив науковець.— Мене й справді зацікавила стаття... В ній — важлива інформація. Вкрай необхідно знати, що там далі, а продовження на сьомій сторінці. Розумієте?

— Це ж вам сорочка, а не газета,— відмахнувся хлопець.— Нема такої сторінки. Ясно?

— Ну, прошу, дозвольте,— ледве не плакав Ікономов.— Я... я огляну всю сорочку. Така щаслива нагода... Може, на животі або на грудях...

Юнак, врешті-решт, розвеселився:

— Ні, я сьогодні помру зо сміху! Що це вам — читальня?

Ікономов не відступав: прохав, благав, вибачався. Юнак все-таки не витримав — дозволив оглянути сорочку.

— Авторалі в Монте-Карло — не воно, пригодницькі фільми — не те, інфляція, міланські банки...— похапливо читав науковець.

— Нема,— промовив з відчаєм у голосі.— Будьте ласкаві, підніміть руки догори. Подивлюся під пахвами.

Юнак покірно підняв руки. Під лівою було опубліковано короткі вісті, під правою — рекламу служби побуту.

— Дякую і ще раз перепрошую,— розчаровано пробурмотів Ікономов і поплівся до трамвая.

— Так. Значить, сорочки-газети виходять з моди,— зробив висновок юнак,— якщо ними уже цікавляться такі старі шкарбани...

З болгарської переклав А. КОЦЮБИНСЬКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Без слів.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

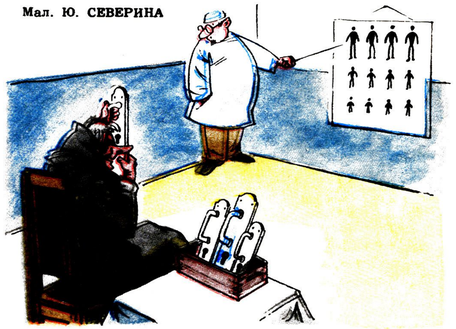

Без слів.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

Мал. М. КАПУСТИ

— Дружина сказала: якщо буде плакати, то поноси на руках...

Мал. Т. ЮНАКА

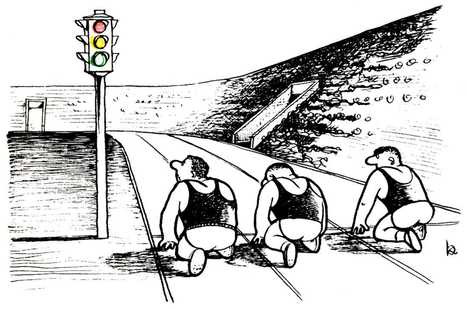

Без слів.

Мал. В. ПЕТРЕНКА

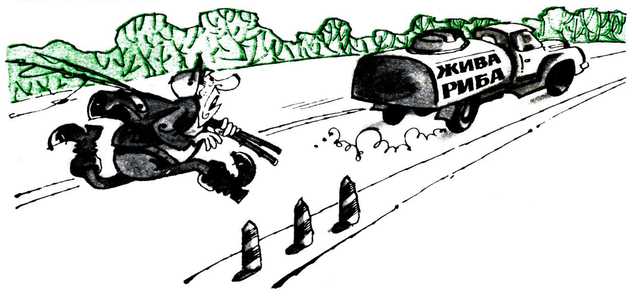

Клюнув.

Мал. О. ГОЛОВАНОВА

Без слів.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

ПРИЙДІТЬ ПОКЛОНІТЕСЯ!

Чого-чого, а приємного мало. Сидиш, працюєш — а тут тобі, як сніг на голову, — лист із редакції: пересилаємо, мовляв, скаргу такого-то і такого-то, розберіться.

Ага. Скаргу, значить. Так-так. А подати сюди такого-то і такого-то!.. Ви що ж це, шановний, писульками займаєтеся? Капати на нас здумали?

— Ну, а що ж залишається робити, як воно нам за комір капає? Доки ж терпіти? Ходяли до вас, ходили...

— Нічого, ще раз можна було прийти. А то — зразу за авторучку... Грамотні дуже!

Отака, приміром, розмова відбулася між начальником дистанції цивільних споруд Південної залізниці М. Є. Ященком та мешканцем будинку № 17-а по вулиці Свердлова у Харкові І. Г. Шейком. Розмова, самі розумієте, неприємна. Бо, з одного боку, утримання будинку в належному стані входить у коло обов'язків очолюваної т. Ященком дистанції, а з другого боку, І. Г. Шейкові доводиться у тому будинку жити. А попробуй вжити, як узимку температура у квартирі коливається від 15 до 7 градусів Цельсія!

От і не витерпів І. Г. Шейко, написав до редакції.

Ну, а що ж М. Є. Ященко? Та що ж... Побурчав-побурчав на «сильно грамотних», але нікуди не дінешся... Невдовзі й відповідь до редакції надіслав: на критику зреагували, котельня і система центрального опалення в будинку № 17-а працює вже нормально, до 20 грудня 1977 р. і ремонт даху закінчимо.

Ми уявляємо, яким благородним обуренням закипить М. Є. Ященко, коли дізнається, що в лютому цього уже року громадянин Шейко написав нам другого листа: усе, мовляв, без змін, цілу зиму промерзли, на горищі замети снігу лежали, а навесні, ясна річ, почали танути. Ну, й самі розумієте...

Не думаємо також, що з великим захопленням сприймуть деякі керівники й лист до «Перця» вчительки із села Клинівки на Буковині Тамари Тимофіївни Рачковської. «Купила я стареньку хату, — пише вона в цьому листі. — Відремонтувала її і стала жити. Проте недовго розкошувала. Розширяли в селі дорогу, підняли її, і опинилася я зі своїм маєтком у ямі, котру весь час затоплювало. Почала моя хата валитися. Нарешті, аж після того, як пооббивала я усі офіційні пороги, шляховики з великою неохотою погодилися зробити те, що й мусили за законом зробити відразу: побудувати мені нову хату. Начальник шляхового ремонтно-будівельного управління № 102 т. Краснянський особисто пообіцяв створити спеціальну будівельну бригаду на чолі з майстром Павлушиним і не пізніше вересня будинок закінчити.

Ні у вересні минулого, ні у березні цього року новосілля я не дочекалася. Хоч і сама тяглася з останніх сил, допомагаючи будівельникам, внаслідок чого аж двічі потрапляла в лікарню з травмами.

Я вже подумувала — чи не звернутися до шабашників? Ті швидше зроблять. Але й злуплять — тільки держись. А де я візьму стільки грошей? Адже недавно лишилася я без чоловіка, та ще й із чотирма дітьми. У хаті всю зиму холоднеча стояла...»

Продовжувати? Мабуть, не варто. Бо ще, чого доброго, майстер Павлушин образиться. А за ним, певна річ, і сам т. Краснянський. Можна також накликати гнів і членів виконкому Сторожинецької районної Ради народних депутатів, які на своєму засіданні зобов'язували т. Краснянського збудувати ту хату. Та й самого начальника Чернівецького облшляхбуду К. Г. Дюричка, який — теж зобов'язував...

Як це легко: зобов'язав, наказав — і гора з плечей. Діло зроблено! Совість спокійна, як море в штиль. Спиться міцно, без сновидінь. І головне — тепло. І зверху не капає.

Вас. ШУКАЙЛО.

Мал. М. ОГНІВЦЕВА

— Навіщо мені пальма? Краще ця липа... для натхнення.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

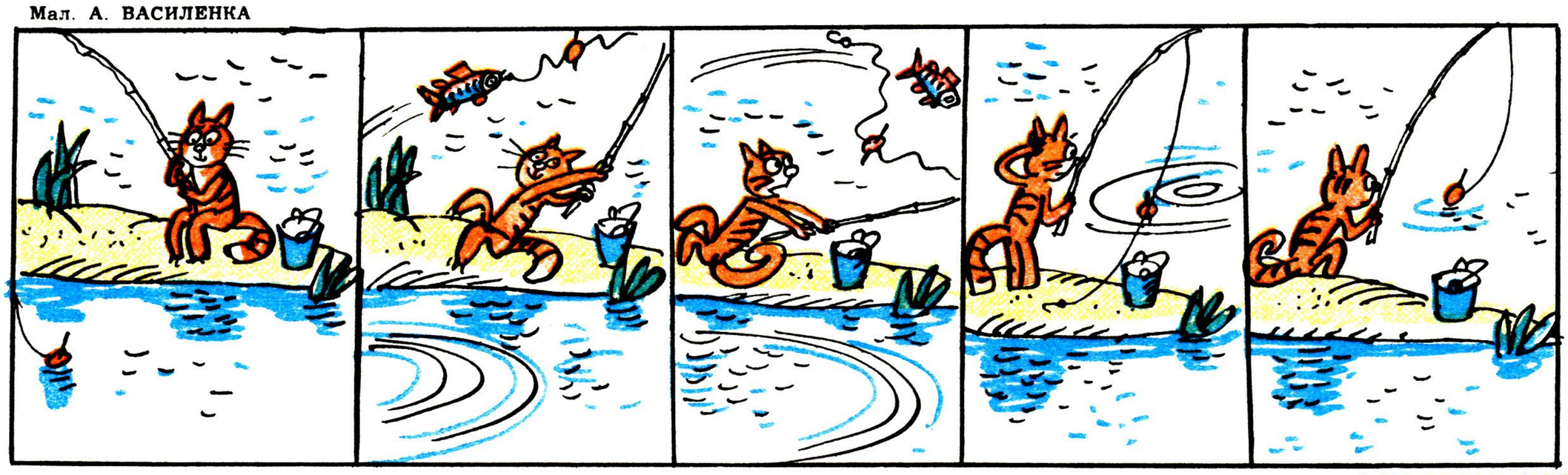

ГОРОБЕЦЬ-ХВАСТУНЕЦЬ

Сіробокий Горобець
Був великий хвастунець,
Він хвалився, аж свистів:
— Не боюся я котів.
— Будь-якого я кота
Вмить впіймаю за хвоста...
Ще хотів він щось сказати,
Та котяра вийшов з хати.
Ну, й було ж надворі сміху,
Бо хвастун заліз під стріху,
З переляку ледь не вмер,
Так сидить і дотепер!

Ол. ТКАЧОВ.

НЕ СКАЖУ

У кімнаті тиша, спокій,
Чуть, як муха пролетить...
Де стояв торшер високий,
Купа скляночок лежить.
Поспитала мама: «Сашо,
Хто це лампу міг розбить?»
— Не скажу цього нізащо,
Бо Іванко буде бить.

В ДИТСАДОЧКУ

В дитсадочку за годину
Ми зліпили з пластиліну:
Гнатик — яблуко ранет,
А Василько — пістолет,
А Наташа — синю миску,
А Юрасик — сіру кізку.
Гнатик Юрчика прохав,
Гнатик Юрчику казав:
— Ти не став цю сіру кізку
Біля яблучка так близько,
Бо вона — немов жива:
Ще згризе його, бува!

Марія ЧЕПУРНА.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

Місто на колесах

По дорозі
Кінь біжить,
Аж земля
За ним дрижить.
За конем тим
Урочисто
На колесах
Мчиться місто.
У будинках
Люд сидить,
У віконечка
Глядить.

(Поїзд)

М. ЛИСИЧ.

КВАСОЛЬЧИНА НАУКА

Бичка припнули за хатою до яблуні. Він був рябенький, тому його назвали Квасолькою. Мати в полі, батько на тракторі. Юрко й Сашко Квасольку доглядають.

Набридло їм поїти його теплим пійлом, наставляють свої лоби — вчать бичка буцатися. Йому це сподобалося.

Юрко й каже:

— Давай його ще чомусь вчити!

Сашко підносить цукерки, але бичок нюхнув і відвернувся: теля телям. Спробували дати хліба — з'їв. Грудочку цукру теж з'їв.

— Та його і грамоти можна вивчити! — захоплюються хлопці.

— У... У!.. — почав один. Другий штрикає Квасольку під бік. Той, хоче чи не хоче, а озивається: — Му-у!..

— А тепер, — підстрибує Сашко, — давай ми його навчимо плавати.

Зняли бичка з припону, повели до річки.

Квасолька побачив воду й занатурився. Юрко тягне його в річку, Сашко підпихає, та не можуть зрушити з місця. Зачерпнув Юрко долонями воду, несе, щоб хлюпнути на Квасольку, а той буць його лобом, хвиць ногою Сашка, — обидва й попадали. А бичок як зареве: «Му-у!..» — і пішов вистрибасом, вистрибасом.

— Ти диви, десь-то ми перевчили його, — бідкаються хлопці.

Довго понад берегом бігали, поки загнали його у двір. На тому й скінчилася бичкова наука.

Борис ХАРЧУК.

НАША ВЗЯЛА!

УСМІШКА

Ми з Петром Свирстюком — приятелі, сусіди й колеги: длубаємось у торгівлі. Наші дружини змагаються.

Петрова жінка дістала французького мохеру. Моя — італійського.

Зате моя добула лондонські чобітки, а Петрова — лише з якогось Рейк'явіка.

Моя хапонула чехословацьку кришталеву люстру, а Свирстючка — тернопільську: і дорожчу, і зовсім не кришталеву, а тільки під кришталь.

Килими ж у нас косівські, а Петровій привезли іранські.

З меблями нам теж не поталанило: маємо югославські. Свирстючка ж хизується гнутими арабськими.

Зате дача в нас — кам'яниця на сім кімнат. Петро спромігся лише на двоповерховий котеджик з чотирьох кімнаток, та ще й без підвалу.

А ось на транспорті — моя жінка вважає — ми втратили: до останнього часу я катав її на «Ладі», а Петро свою — на двадцять четвертій «Волзі».

Свирстюкові дали шість років, а мені — п'ять.

Усе-таки наша взяла!

Анатолій МИХАЙЛЕНКО.

Мал. И. КОГАНА

— Що ж ти півпартії не дограв і вже біжиш додому?
— Так я ж у вас працюю на півставки...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

М. М. Пістрий був головою Кремінської районної ради товариства мисливців та рибалок Ворошиловградської області. Оскільки на своїй території йому браконьєрствувати незручно, то він подався на заборонений промисел риби у сусідню Донецьку область. Де й піймався на гарячому. Про це розповідалося у фейлетоні «Двобій» («Перець» № 6 за 1978 рік).

Як повідомив редакції секретар Ворошиловградського обкому Компартії України тов. Романенко, факти підтвердились. Пістрого М. М. з посади голови районної ради товариства мисливців та рибалок звільнено.

ТЕРМІНОВА «ЖКАМИН»

Якщо запитати будь-кого: «Чи торкнувся технічний прогрес поштово-телеграфної справи?» — відповідь буде чітка: «Безумовно. Тепер немає на землі місця, куди б не дотягнулася всемогутня і швидка поштово-телеграфна рука. Навіть на орбітальній станції нещодавно працювало космічне поштове відділення!»

Усе це так. Але...

Село Гольма Балтського району Одеської області і селище Лиманське Роздільнянського району тієї ж області знаходяться одне від одного не на космічній відстані. Так от мешканець цього села П. Згирко надіслав у Лиманське термінову телеграму № 53 такого змісту: «Лист отримали 19. Приїдемо 23».

І що б ви думали? Телеграма щезла. Адресат її не одержав. П. Згирко спробував було знайти невдаху-мандрівницю. З поштового відділення села Гольми зробили службовий запит. І от невдовзі адресатові у Лиманському вручили телеграму, в якій зазначалося:

«ЖКАМИН НАША СРОЧНАЯ ОН КУЛИКОВСКИЙ».

Довго вчитувався адресат у цей загадковий текст, але так нічого й не зрозумів.

Не зрозуміли й ми, коли П. Згирко повідав редакції цю дивну історію. Не зрозуміли й вирішили запитати в керівників Одеського облуправління зв'язку:

— Що все це має означати, шановні товариші? Куди поділася термінова телеграма? Як розшифрувати вашу «ЖКАМИН» і як пов'язати її з загальним поступом поштово-телеграфної справи?

Г. МЕЛЬНИЧУК.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

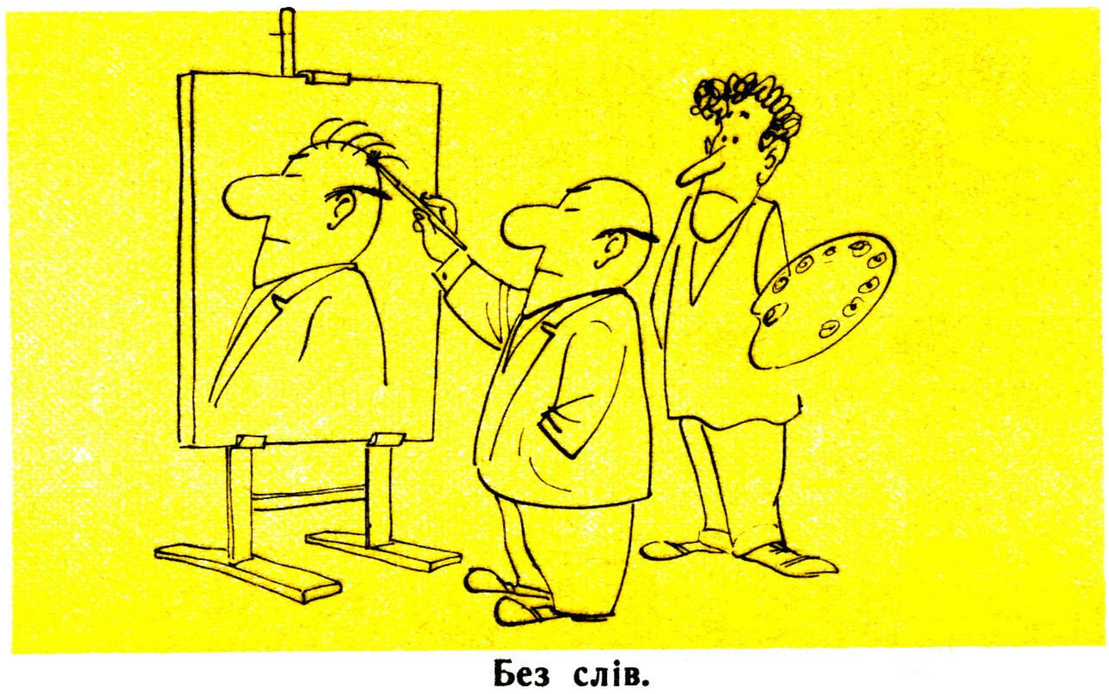

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Вісті з того світу

Ще лініво погойдувалися лопаті пропелерів, а до невеликого військового літака уже підкотив джип. Через кілька хвилин він мчав у місто, і двоє джентльменів у розцяцькованих нагородами мундирах вели невимушену розмову.

— Отже, будемо затикати рота світовій громадській думці? — сказав перший.

— Іншого виходу немає, — відгукнувся другий. — Якби, звісно, не наші високі покровителі... — він махнув рукою в бік океану, де на рейді майоріли «зірки та смуги» і «юніон-джеки».

— Але і їх треба зрозуміти, — мовив гість. — На весь світ кричать про права людини, а їм у відповідь: краще подивіться, кого ви самі підтримуєте — затятих південноафриканських і родезійських расистів. От заокеанські друзі і просять нас: «Робіть, що хочете, але так, щоб на нас — ваших союзників пальцями не тикали. Тільки й чути — в Південно-Африканській Республіці купка білих расистів по-варварському поводиться з чорним населенням!»

— Те ж саме і в нас у Родезії. І нам друзі закидають: мовляв, ми вам допомагаємо, тож робіть свої справи по-джентльменському... Ну, ми вже дещо придумали. Тепер ніхто не доведе, ніби в Родезії білі чорних нищать.

— Цікаво, цікаво, давайте докладніше.

— Прошу. Приміром, плануємо операцію. Партизанів не завжди обдуриш, то найчастіше беремо за ціль табір з біженцями. Так от, інтендантство закуповує фарбу. До речі, імпортна — американська чи англійська — у даному разі найкраща. Колір? Чорний, звичайно. Як обмажемося з голови до п'ят — сміху не оберешся. Потім форму партизанську натягнемо — і давай з автоматів, хто попадеться, косити. А висновок: чорні з чорними б'ються. Ми ж — ні при чому. Геніально?

— На сто відсотків! Ми, правда, інакше робимо. У Намібії, приміром. Ось, прошу, комікс. І неписьменний зрозуміє. Бачите картинки: лідери отієї клятої СВАПО (Організації патріотів Намібії — В. С.) — життя через неї спокійного немає — їдять маленьких дітей. А ось інша знахідка наших пропагандистів: озброєний африканець вбиває священика. А це — листівка: бійців СВАПО вчать вбивати всіх і кожного. Дешево і сердито. Дивись, і посваримо партизанів з місцевим населенням. І не треба для цього фарбою мазатись. А головне — по-джентльменському, у білих рукавичках...

— Та хіба тільки ви отак, у рукавичках? Наші головорі... пробач, західні друзі — тисячі щомісяця кожному платимо і вигадали таке, що тепер містер Ян Сміт об жодний параграф різних міжнародних конвенцій не подряпається. Приміром, закидали нам, що не по-джентльменському на полі бою поводимося, мовляв, мертвих ворогів не ховаємо. Так ми тепер не тільки їх, а й друзів їхніх обслуговуємо. Як? Дуже просто. Ото вб'є хтось із наших партизана. І відразу до нього з ножем. Живіт розпоре — і гранату всередину. Прийдуть чорномазі мертвого ховати, тільки за нього візьмуться — і всі, дивись, уже на небі. И ніякого похорону взагалі не потрібно.

— Ну, винахідники, ну, діти науково прогресу! До речі, приїхали. Ось ваш готель. Чекатиму в міністерстві оборони. Там і меморандум складемо. Назву пропонуємо таку: «Про джентльменські методи боротьби збройних сил ПАР і Родезії з чорними дикунами». Звучить скромно і з гідністю.

Поки що не відомо, чи побачив світ згадуваний вище меморандум, але всі перелічені факти розбою расистів справді мали місце. Про них повідомили журналістів патріоти Зімбабве і Намібії.

В. САВЦОВ.

І сміх, і гріх

МОТИВАЦІЯ

Друкар Дін Маккеннеді з міста Абердіна (Шотландія) звернувся до відповідних властей із проханням, щоб за слухання радіо з нього брали тільки половину встановленої плати. Свою заяву він обгрунтовує так: «З недавнього часу я зовсім оглух на одне вухо».

ЗМІСТОВНА КАРТИНА

У одного багатого комерсанта у Базелі (Швейцарія) було украдено абстрактну картину. Називалася картина «Літній полудень». Коли детективи попрохали власника картини розказати, що саме на ній зображено, той безпорадно розвів руками. Єдине, що він з певністю сказав,— це те, що заплатив за неї 50 000 франків.

ДИКУНСЬКА ВЕРЕМІЯ У ВАШІНГТОНІ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Американська адміністрація охоче надала столицю США для збіговиська всілякого антирадянського зброду, що входить до так званої «світової антикомуністичної ліги». Збіговисько нагадувало собою дикунську веремію, де проголошувались палійські заклики до ще більшого озброєння американської армії, до війни проти Радянського Союзу.

(З газет).

Американський розмах, брат,
Широкий план! —
Здають столицю напрокат
Під балаган!

НЕ БОЛІЛО

З кабінету зубного лікаря виходить хлопчик і ридма ридає.

Бабуся, яка очікує своєї черги, запитує:

— Хлопчику, невже так боліло?

— Та не боліло. Але якби і вас утрьох тримали, то ви ще б не так кричали.

Надіслав Л. МАЗУРОК.
с. Світязь
Волинської області.

РОЗМОВА ДРУЗІВ

Учитель вечірньої школи звертається до приятеля-лікаря:

— Ну, як ти там із хворими?

— Нічого. Добре. Лежачих нема. А як у тебе? — цікавиться у свою чергу.

— З набором добре, але мало ходячих, — відповів учитель.

Надіслав В. СИРИЦЯ.
м. Кремінна
Ворошиловградської області.

ЗАБУЛА

Сидять у хаті дід та баба. От дід і питає:

— А пам'ятаєш, бабо, нашу першу зустріч?

— Пам'ятаю, діду, пам'ятаю. Це було на Миколу, п'ятдесят років тому.

— А пам'ятаєш, бабо, яку я тобі гарну хустку подарував?

— Пам'ятаю, діду, пам'ятаю. Я тоді вперше дозволила тобі поцілувати мене в ліву щоку.

— Бабо, га, бабо, а куди ти сховала гроші, що нам вранці сусід за кабанчика приніс?

— Забула, діду, забула.

Надіслав В. ЛАТИНІН.
Ульяновська область,
Мелекеський район,
радгосп ім. Крупської.

БЕЗ ІМЕНІ

— Як звешся, хлопчику?

— Я не знаю!

— А як тебе кличуть удома?

— Тато кажуть — шибеник, мама — збитошник, бабуня — опришок, дід — розбійник, а тітка — люципір!

Надіслав В. РИНДЕР.
с. Білятин
Івано-Франківської області.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

Вісімдесятилітню жінку запитують:

— Чому ви не носите окулярів?

— Я б носила, та мій чоловік каже, що вони мене роблять старою.

У ГОСТЯХ

— Ти знаєш, — звертається молода жінка до подруги. — Учора в гостях зустріла свого колишнього чоловіка.

— Ну і що?

— Ніколи не думала, що він такий приємний співбесідник.

Надіслав В. ІВАНОВЕЦЬ.
с. Біличі
Волинської області.

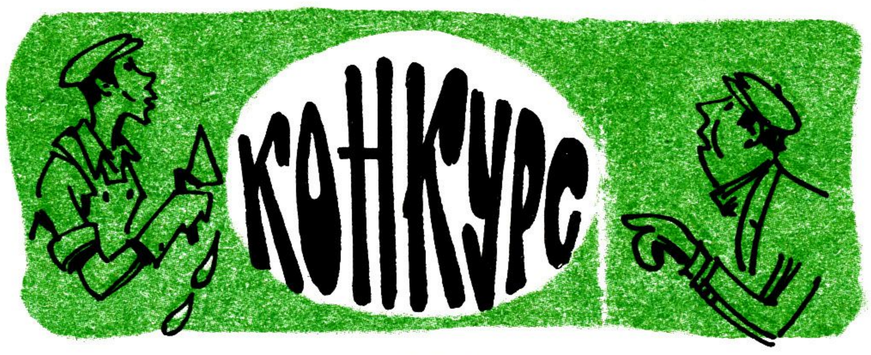

ГУМОРЕСКА

— Алло! Рябокінь? — голова «Міжколгоспбуду» Македон Степанович Коцепуд почухав телефонною трубкою вухо і зручніше вмостився у кріслі. — Привіт, голубе! Ще довго клуб у Гарбузівці муритимеш? А хто ж знає? Не розказуй мені казочку про козу та семеро козенят. Добре, я з тобою на цю тему ще поговорю. А зараз слухай уважно. Є задумка провести конкурс молодих штукатурів. Я тебе не питаю, вистачає у тебе кадрів чи не вистачає, — розпалювався Македон Степанович. — Про це нехай у тебе голова болить. Ти ж виконроб... Ну, й що, як теслярів присилав? Учора конкурс теслярів, сьогодні — штукатурів. Мда-а-а... Ньютона з тебе не вийшло б. Тобі б і гарбуз на голову впав — ніякого закону ти б не відкрив. Знаєш же, що ми по здачі об'єктів у області задніх пасемо. Зате по конкурсах на першому будемо. Вловлюєш? Отак би й зразу. Словом, щоб завтра вранці твій Іван Куцик у мене як штик був! Все! — Македон Степанович поклав телефонну трубку і полегшено зітхнув. — Здається, усіх обдзвонив. Ох, і замотався я з цими конкурсами...

А вранці наступного дня Македон Степанович стояв на купі глини і вітав представників будівельних бригад району:

— Конкурс штукатурів — це свято праці. То ж покажіть, товариші, усю свою майстерність і вміння. А головне, якість і ще раз якість. Зрозуміло?

— Зрозуміло! — дружно відповіли молоді штукатури.

— Тоді за роботу! — вигукнув Македон Степанович і натиснув кнопку секундоміра.

І — почало-о-ось. Забігали, заметушилися учасники змагання, наче це був не початок другого кварталу, а останній робочий день року. Навіть Македон Степанович упрів, бігаючи від одного штукатура до іншого.

— Якість, товариші, якість — перш за все! — час від часу нагадував він, витираючи спітнілу лисину.

Все йшло добре, доки Македон Степанович не помітив, як працює Микола Шепітько із Хмелівки. Обличчя голови «Міжколгоспбуду» від того позеленіло, мов гороховий стручок:

— Ти що, знущаєшся наді мною?! — закричав він на Миколу. — Ти ж не баню у Хмелівці штукатуриш! Ви тільки гляньте, товариші, на роботу цього бракороба. Негайно перероби, поки не засохло. І запам'ятай, що ти на конкурсі, а не на роботі!..

Одне слово, умови змагання були складними. Прискіпливе око голови помічало найменший брак. Все мало відповідати найвищим вимогам штукатурного мистецтва.

— А перекур буде? — поцікавився Олексій Заблуда з Терешківки. — Я й доміно взяв.

— Який перекур? — аж закипів Македон Степанович. — Будеш у своїй Терешківці на тваринницькому комплексі курити і в доміно грати. А тут, повторюю, конкурс.

— А може у вас секундомір зупинився? — кинув і собі слівце Іван Куцик.

— Не хвилюйтеся, усе за правилами. Залишилося не більше години, — заспокоїв його Македон Степанович, поглядаючи то на секундомір, то на стіни.

І лише тоді, коли все було заштукатурено, голова «Міжколгоспбуду» дав відбій:

— Здається, все. Потрудилися на славу. Молодці! — похвалив він учасників конкурсу. Потім прискіпливо оглянув об'єкт і визначив переможців.

А коли вручав їм дипломи, ще раз глянув на свій тільки-но поштукатурений будинок і подумав: «Треба провести ще конкурс малярів, і можна буде справляти новосілля».

Михайло ПРУДНИК.

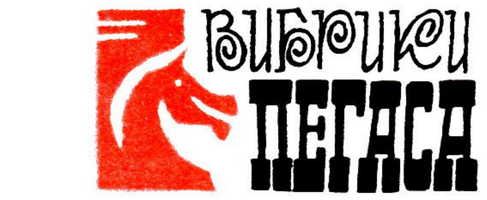

Коли невдачу у коханні
Мені прийшлося пережить. —
Тоді була уся надія
Втрачається в той час на мить.

Г. К-ер зі Львова.

— У наступну мить вона вже повертається, чи не так?

* * *

В кімнаті, де культура є,
Не спить людина без подушки.

А. Н-ко з Вінниччини.

— Спасибі. Збільшили кількість подушок у своїх кімнатах удвоє. Тепер нас у безкультур'ї не запідозриш!

* * *

Пожила вона з півроку
Й не схотіла більше жить,
І вдруге заміж вийшла вмить.

Н. О-ик з Житомирщини.

— Оригінальний спосіб самогубства!

* * *

І заломив циліндри верх
На шиї галстук затягнувши
Семен виламуючи ферт
Рукой обвів навколо «душі».
А ще, щоб вагу присвоїть
Щоб досконаліше назватись
Наш гід ламаючи язик
Схотів чужинцем показатись.

О. М-о з м. Орджонікідзе
на Дніпропетровщині.

— Ну й нехай би собі ламав, а то, бач, он і на вас як негативно вплинув...

* * *

На дорозі стоїть Зіна
Мов на сцені балерина
Розкидала руки-крила
Рух у місті зупинила.

Постовий дзюрчить: — З дороги!
Та вона: — Не маю змоги
Бачиш, трапилась дрібниця —
Наступила на спідницю.

І. В-ко з Донецька.

— А постовий все-таки хай іще подзюрчить.

ЗА ЩО ВЗЯТИСЬ!

— Пора за розум братися, ледащо!
— Я й рад би взятись, та немає за що...

ПИХАТА ШАПКА

Ні, тільки подивіться ви:
Наскільки вища я від голови!

Л. СОРОКОЛІТ.
м. Житомир.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

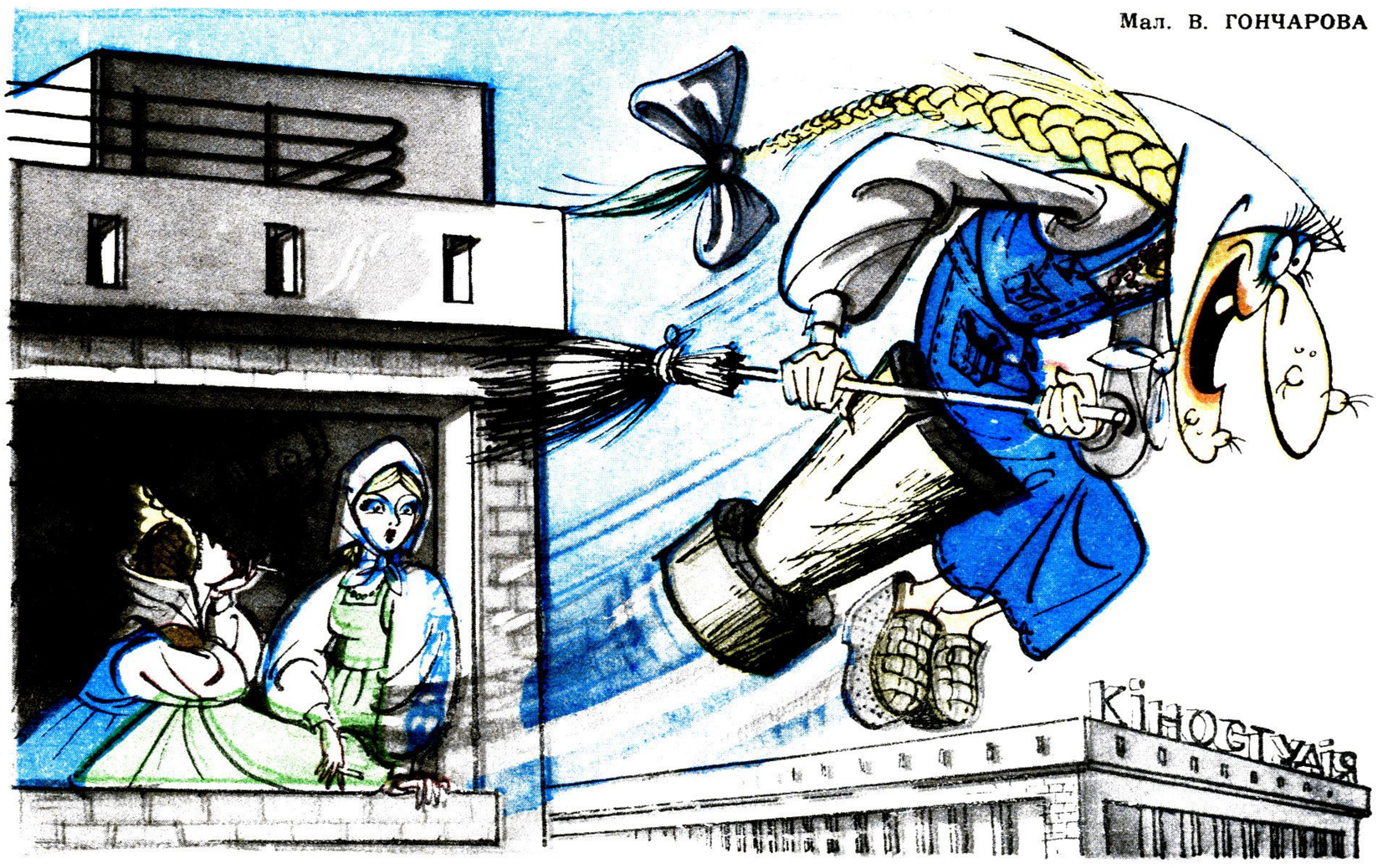

— А все-таки вона добилася, щоб її затвердили на роль Василиси Прекрасної.

ЗАЛІК

Заліки — генеральна репетиція перед екзаменами і, одночасно, перепустка на чергову сесію. Власне, кожний залік — маленький екзамен. Або — велика контрольна. Як вам більше подобається.

Наукою доведено, що більшість студентів — люди сумлінні: їхні вагомі наукові надбання викладач зараховує з першого разу, легко, з повним задоволенням. Та педагог радіє значно більше, виявивши повну компетентність студента ще в семестрі: тоді залік ставиться без опитування, автоматично (т. зв. «автомат»).

Щоправда, окремі мученики науки, уподібнюючись поганим купцям, замість пристойних відповідей намагаються підсунути педагогові недоброякісний товар: загальні розумування або ж тужливий (але досить популярний) рефрен: «Я ж учи-и-ив...».

Хоча широчінь залікового діапазону дає викладачеві можливість маневрувати (від заслуженої п'ятірки до рахітичної трійки), проте й тут є межі. Не тільки педагогічний обов'язок, але й матеріалістичний світогляд дозволяють викладачеві зараховувати лише те, що існує реально. Те ж, чого поки що нема, при всьому бажанні зарахувати неможливо. І це слід засвоїти кожному студентові, що йде складати залік. Засвоїти, звичайно, разом з учбовим матеріалом.

ЗАЛІКОВА КНИЖКА

Залікова книжка (або «матрикул», як казали раніше, чи просто — «заліковка»)—головне свідчення того, що свого часу ви дійсно вчилися у вузі. А не просто вряди-годи відвідували окремі лекції чи помилково забредали на який-небудь семінар.

В заліковці відбито академічні успіхи студента, а поразки (тобто двійки) тут не фіксуються, залишаючи свої сліди лише в екзаменаційних відомостях і пам'яті декана. Тому ви можете без особливого риску демонструвати матрикул знайомим дівчатам, друзям і навіть батькам. Якщо ж ви станете видатною людиною, біографи також не виявлять у вашій заліковій книжці чогось занадто вже компрометуючого.

Як відомо, природа не терпить одноманітності. Та вам легко вибачать порушення цього закону, якщо у вашій заліковці будуть, приміром, самі відмінні оцінки.

Як і всяку іншу, залікову книжку будуть час від часу читати: педагоги, декани і врешті — ваші нащадки! І саме від вас, сьогоднішні студенти, залежить, щоб це читання було приємним.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Ач, розсівся! Забув, що жінки слабка стать і їм завжди треба поступатися місцем.

«ЗАЛІЗНО!»

Цей загадковий прислівник не має ніякого відношення до однойменного металу. З невідомих науці причин він знедавна служить у декого для висловлення найвищого ступеня схвалення чи захоплення. Наприклад:

— Ну, як я відповів на семінарі?

— Залізно, Сашко!

Як прикметник, також вживається у найнесподіваніших сполученнях: «залізна книжка», «залізний фільм» і навіть «залізне морозиво» (!). Тому, якщо раптом почуєте захоплене: «Залізна дівчина!»,— цей щиросердий вигук напевно стосуватиметься не металевої паркової скульптури (колгоспниця з серпом чи гімнастка), а легконогої блондинки, що промайнула в натовпі, блискавично полонивши чиєсь серце...

Звичайно, термін цей дочекається свого справжнього дослідника. Сьогодні ж можна стверджувати лише одне: слівце «залізно!» в лексиконі молодої людини не служить ознакою високорозвиненого інтелекту. Скоріше — навпаки.

ЗАОЧНЕ НАВЧАННЯ

Незважаючи на свою популярність, заочне навчання й нині залишається однією з найзагадковіших і малодосліджених сфер вузівського життя.

Для успішного навчання студент-заочник має докладати зусилля, обернено пропорціональні скромній кількості зустрічей з педагогами-консультантами. Втім, загальновідома унікальність цих зустрічей — явище по-своєму позитивне: ті, хто навчає, і ті, кого навчають, не встигають набриднути один одному. А інколи — навіть запам'ятати в обличчя. Якщо, звичайно, ви не перескладаєте якийсь предмет, приміром, усьоме...

Оскільки заочне навчання здійснюється у вільний від роботи час, дехто помилково розглядає його як одну з форм відпочинку. Такі заочники переконані, що:

коли вірно сказав екзаменаторові, на якому факультеті навчаєшся,— вже можеш розраховувати на трійку;

якщо знаєш, яку саме дисципліну прийшов сьогодні складати,— маєш право на чотири;

ну, а коли ще й назвеш прізвища авторів основних підручників,— ти гідний найвищої оцінки!

Та, на жаль (на жаль для лінькуватих студентів), педагоги чомусь думають зовсім інакше.

Тож слава тим, чиї знання, незважаючи на заочну форму їхнього набуття, не тільки помітні неозброєним оком, але й вагомо виправдовують вузівський диплом!

Юрій ШАНІН.

ЛАКОНІЗМИ

● *Першою зрубали яблуню, від якої яблука далеко падали.*

● *Кажуть, що думка — найшвидша; але глупота й думку випереджає.*

● *Гальмо, мабуть, було винайдено раніше за колесо.*

● *Від чужої слави загинуло більше художників, ніж від власної смерті.*

Михайло ТУРОВСЬКИЙ.

ДРУЖЕ ПЕРче!

Якщо надумаєш завітати до нас у Кашперівку, то радимо тобі: роби це вдень. Бо увечері заблудишся. Чому? А тому, що у нашому селищі відсутнє вуличне освітлення. Але, якщо вже так трапиться, що ти, Перче, прибудеш до нас увечері, то тоді прихопи з собою й директора «Білоцерківсільсвітла» В. Г. Буряка. Нехай і він темними вулицями поблукає. Можливо, після цього у нього виникне думка, що за три роки обладнання вуличної електромережі в Кашперівці можна було й закінчити.

В. ЖДАНОВ.

Тетіївський район
Київської області.

Прочитав я у місцевій газеті «Червоний гірник» об'яву, в якій усім потенціальним пасажирам рекомендувалося замовляти квитки телефоном і обіцялася доставка їх додому. Прочитав і зрадів. Справа в тому, що я кожного року провідую свою доньку, котра проживає в Луцьку. І не один раз мав чималу мороку з компостуванням квитків у Києві. А тепер, виходить, принесуть тобі квитка прямо до хати.

Так от, у повній відповідності з отією об'явою, подзвонив я 20 квітня на станцію Роковата і замовив залізничний квиток до Луцька на 26 квітня. І спокійно чекаю. Минуло 24 квітня (цього числа мали доставити квиток). Ні слуху, ні духу. Дзвоню на станцію, нагадую про себе. А мені касирка: «Нема квитка й не буде, Київ не дав місця...»

Наступного дня я довго просив, умовляв, благав працівників станції. Зрештою, мені запропонували квиток, але незакомпостований...

От я й думаю: об'ява — це добре чи погано? І доходжу висновку, що — добре. Тільки ж якщо ця об'ява — не пустий звук.

М. О. ГАВРИЛЕНКО.

м. Кривий Ріг,
Дніпропетровська область.

Надсилаю тобі 5 крб. 40 коп. з тим, щоб ти передав їх начальникові пасажирської служби Донецької залізниці В. А. Доценку. Нехай він купить собі за ці гроші нові хороші черевики, куртку, піджак, штани, сорочку, а також портфель.

Розумієш, Перче, 2 грудня минулого року їхав я поїздом Львів — Донецьк і, виходячи на своїй станції, випадково узяв, замість свого, точнісінько такий же, але чужий портфель. Власника я відшукав і портфель йому повернув, а от свого довелося мені попошукати. Аж поки лінійна служба міліції мені не повідомила, що мій портфель разом із вищеперелічennими речами (нові черевики, куртка, піджак, штани, сорочка) знаходяться на складі реалізації ст. Мушкетове за квитанцією № 328992 і, що мені слід звернутися до начальника пасажирської служби Донецької залізниці. Я звернувся — і ось що одержав у відповідь:

«Уведомляем Вас о том, что деньги в сумме 5 руб. 40 коп. за реализацию забытых Вами вещей... и реализованных по акту № 3 от 15 марта Вам будут перечислены финансовой службой Донецкой железной дороги».

Так ото ж, Перче, я й хочу подякувати т. Доценкові за турботу ось таким чином. Якщо вже в Донецьку промислові товари широкого вжитку коштують так дешево, то нехай він купить собі за ці гроші усе вищеозначене та й носить собі на здоров'я!

В. СУХОВ,
електромонтажник.

м. Олександрія
Кіровоградської області.

Сходи службові.
Мал. І. Хантемірова

— Хазяїне, завдаток наперед!..
Мал. А. Ігнатьєва.

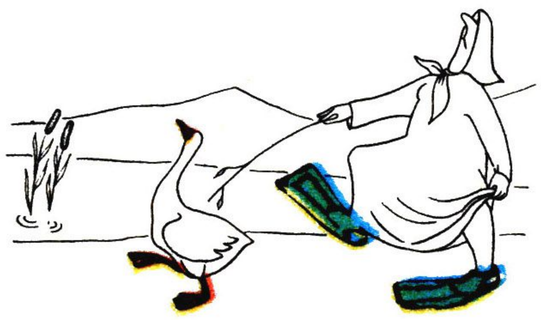

Без слів.
Мал. Д. Безуглова

Сьогодні в мене гостює «ЧАЯН» — татарський сатиричний журнал.

— Вибачте, але тут уже потрібний ветеринар.
Мал. В. Космиліна

— Васю, дізнайся в антракті, де вони дістали такий гарнітур?
Мал. В. Малякіна.

Страшне перо не в гусака...

«У зв'язку з тим, що у мене свадьба на носі, прошу правління колгоспу відпустити мені свиню на весілля».
(Із заяви).
Надіслав П. ЮРЧАК.

* * *

«Зникла кобила світло-гнідої масті, віком три роки, на передніх ратицях тріщини. Повідомити: с. Кузьки, колгосп «Україна». Телефони 38-92, 9-82, 1-22».
(Об'ява в газеті «Радянський прапор»).
Надіслав В. КОНДРАТЕНКО.

* * *

«Окремі батьки, замість того, щоб займатися вихованням дітей, захоплюються пиятикою. І ми вникаємо, допомагаємо».
(З виступу на батьківських зборах у школі).
Надіслав Б. НЕВІНЧАНИЙ.

* * *

«Прогулювати собак на території парку громадянам без намордників суворо забороняється!»
(З оголошення).

—

«В поєднанні з поживним кремом і емульсіями волосся стане справжньою природньою окрасою людини».
(З реклами).
Надіслав Л. КЛЬОЦ.

ВИХОВАНЕЦЬ

Ніде сісти у трамваї.
Заходить бабуся.
Як немає, то й немає —
Постояти мусить.
Сидить хлопець — років
двадцять
Десь йому від роду —
На бабусю задивився,
Погляду не зводить.
І до нього та бабуся
Звертається чемно:
— Ми раніш, громадянине,
Зустрічались, певно?
— Як же! — хлопець аж
підскочив
Та й усівся зручно.—
Я ж колись у вас у школі
Був найкращим учнем!

Федір МИНКА.
м. Дніпропетровськ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Ще у квітні 1976 року колгосп імені Петровського здав на технічний обмінний пункт Деражнянського районного об'єднання «Сільгосптехніка» двигун автомобіля «ГАЗ-53», а одержати новий ніяк не міг. Про це повідомлялося у замітці «Шанси ростуть» «Перець» № 3).

Заступник голови Хмельницького обласного об'єднання «Сільгосптехніка» тов. В. С. Возняк повідомив редакції, що колгоспу імені Петровського видано новий двигун «ГАЗ-53».

★ Про численні недоліки на молочно-тваринницькому комплексі у колгоспі імені Леніна (Каховський район), спроектованому Херсонським філіалом проектно-дослідного інституту «Укрколгосппроект», а збудованому Каховським міжколгоспбудом, розповідалося у фейлетоні «Про комплекс «на авось» («Перець» № 4).

Секретар Херсонського обкому Компартії України тов. Г. Стрельченко повідомив редакції, що комісія у складі спеціалістів колгоспу, інституту «Укрколгосппроект» облміжколгоспбуду, представників обкому партії обговорила виступ журналу безпосередньо на новобудові. Для усунення виявлених недоліків виділено групу спеціалістів-проектантів, будівельників та експлуатаційників.

★ У замітці, вміщеній у розділі «Телеграфне агентство Перця» (№ 5 журналу), писалося про те, що у місті Богуславі (Київщина) не діє міська баня.

Як повідомив редакції заступник голови виконкому Богуславської райради тов. В. Шестопалов, після виступу журналу баню відремонтовано і відкрито.

★ «Оголошення» — так називалася замітка («Перець» № 5), в якій писалося про те, що на Сарненському сирзаводі очисні споруди є, але вони не діють, отож завод і скидає неочищені води у річку Случ.

Після виступу Перця заступник голови виконкому Ровенської облради тов. М. Е. Кисіль сповістив редакції, що нині на сирзаводі проводиться реконструкція і капітальний ремонт очисних споруд.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 13 (1031) (на украинском языке) Виходить двічі на місяць.
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 01. 06. 78. Підписано до друку 22. 06. 78. БФ 12336. Формат видання 70×108¹/₈. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.300.000. Зам. 02851.

© Журнал «Перець», 1978 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Індекс 74393

ТРИВОГА В ТАБОРІ КОРОЛІВ ВІЙСЬКОВО-ПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Панове, начуваймося! Нам загрожують нові мирні пропозиції Радянського Союзу.